

Un abisme al canvi de paradigma

Opinions antagòniques mostren que la crisi ha dut les arts escèniques a un carreró sense sortida, cal refer ponts

S

L'ERO temporal del Lliure estima estalviar uns 380.000 euros, i d'aquests, 160.000 són gràcies a estalvis de manteniment

Dimarts 18 de desembre al vespre. L'acròbata Jorge Albuerne recull un dels premis Zirkòlika i els planta als polítics que "les vostres medalles estan fetes amb la nostra suor". Que les ajudes i les subvencions són notablement insuficients i que, si tiren endavant, és gràcies a la seva voluntat de ser artistes. Dijous 20 de desembre al migdia. El director del Festival Internacional de Circ de Figueres, Genís Matabosch, pontifica: "Em dol la política cultural catalana malaltissa, de només mirar-se al melic." Ell lidera un festival que presenta números d'artistes d'arreu del món que mai no han trepitjat Europa i sembla que, per aquest motiu, salten de l'opció de tenir suport del Departament de Cultura. L'Ajuntament de Figueres encara té confiança a redreçar aquesta decisió, més que per l'ajuda econòmica, per la coherència en la defensa de l'Ajuntament convergent d'aquest cartell. El canvi de paradigma ja és aquí.

Aquestes dues opinions, totalment enfrontades, obliguen a repensar tot el model. Europa, en general, té una mirada proteccionista, pública, de la cultura. L'excepció és la Gran Bretanya, tot i que en aquest cas existeix una eficaç llei de mecenatge que permet a les

empreses desgravar beneficis si es fan ajudes a la cultura. La solució, doncs, és el mecenatge? Ja hi ha una resposta: dimarts 18 de desembre al migdia. Teatre Lliure. El director del Lliure, Lluís Pasqual, adverteix que "mai no hi haurà una llei de mecenatge a l'Estat espanyol; i en tot cas mai no serà satisfactòria": el Ministeri d'Hisenda es nega en rodó a deixar de recaptar. Pasqual sí que celebra de la cultura anglosaxona la seva vitalitat. Són molt àgils a respondre les demandes del carrer. Pasqual, en el seu cas,

Les tres parts iguals

Com s'han de mantenir les iniciatives amb fi públic? Fins ara, sempre ha valgut la tesi dels tres 33%: una part és finançament públic, una altra, patrocini, i la tercera, ingressos propis (entrades i lloguer d'espais). Qui presenta millors xifres és el Festival de Figueres: 30% administracions; 21% aportació privada; 48% promotors. És temps. El risc és per a l'impulsor/ creador.

està molt satisfet del model Aixopluc de l'Espai Lliure: cedeixen la sala a les companyies amb el compromís d'una política de preus pública. El Lliure no ingressa res però sí que suma les assistències. Les companyies han de viure del taquillatge. És suficient? Aquesta és una política que ja s'està generalitzant en les programacions de gires a grans teatres. També en espais com la sala Flyhard. En aquest espai, de molt poques localitats i també amb una política de preus molt ajustada, els actors poden gastar-se en un sopar el que han cobrat del cap de setmana (uns 50 euros). Hi ha cua perquè hi ha dos ganxos ben atractius: el simple plaer d'actuar a tocar del públic amb un joc de complicitat entre els companys d'escena; i la possi-

bilitat que, més tard, es pugui traslladar a una altra sala i plantejar una compensació superior.

Ja fa temps que els actors i directors es plantegen si és convenient entrar en aquest joc. Més quan l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya tenen establertes unes quotes mínimes de pagament. Tot i que hi ha actors que segueixen movent-se per sobre d'aquests paràmetres, la tendència és a obviar aquests mínims per fer possible la feina. Així es diu i repeteix en les presentacions de companyies convidades a la Sala Beckett, però també succeeix a La Seca, el Tantarantana o el Versus i TGB.

Quant a equipaments públics, ja són repetides les demandes de l'empresari privat que

CRÍTICA JORDI BORDES

Toni Cabré va escriure aquest text, el 1999, quan encara quedava molt camí perquè arribessin les xarxes socials a la societat de manera majoritària. Va tenir la lucidesa d'imaginar que podia ser un artefacte amb conseqüències perilloses. Va preveure que la maquinària, per si sola, era un invent innocu però que és la perversitat humana la que la du al vici. Ara, que s'ha previst fer una posada en escena (pràcticament, la primera professional d'una obra publicada que va rebre el premi Serra d'Or de teatre), Cabré l'ha refeta. Cal admetre que fa un pèl de trampa perquè, per exemple, cal acceptar un usuari per establir-hi contacte. L'obra imagina com una parella es coneix per internet. Poc després,

Joventut a les clavegueres de la xarxa

Toni Cabré mostra uns joves sense més interès que provar un joc destructiu

decideixen provar de trobar-se i és quan veuen que es menteixen l'un a l'altra. En comptes de trencar el vincle digital, decideixen que la mentida sigui sempre la seva aliada en unes nits cada cop més destructives.

Roser de Castro i Andreu Sans interpreten els dos personatges. Ho fan amb una naturalitat notable i una entrega generosa. Són molt arriscades les escenes de parella entre un públic que els envolta i que sent el seu alè darrere l'orella. Cabré dona una volta més al drama i marca un final tràgic. Els dos voldrien una relació sincera i estable però es troben perduts en aquest laberint d'enganys, divertit d'entrada, alienant més endavant. Ja no se sap qui enganya més o si hi ha una tercera persona que els porta

retalli la seva estructura: que no val treure els recursos de l'activitat artística perquè fa que cada espectacle sigui més car en relació al pressupost total. El Lliure, ara, ha emprès l'aventura de l'expedient de regulació d'ocupació temporal. Es tancarà el teatre els mesos de juny, juliol i agost. En realitat, ja eren mesos de baixa intensitat en què els treballadors compensaven les hores extra. Calculen que s'estalviaran 220.000 euros en sous i 160.000 més en despeses de l'edifici. Això demostra un altre *handicap*: els grans equipaments tenen un cost de manteniment insuportable. Un exemple, Pepe Serra, del MNAC, no es cansa de repetir que dels 17 milions de pressupost, 14 són per obrir les portes! *

a les clavegueres de la xarxa. Cabré separa la perversitat humana de l'avançament tecnològic. També caldria suposar que el cas que s'exposa és el d'una parella que es veu atrapada en el seu joc, no el de tota la joventut, evidentment. Com Pau Miró a *Un refugi indie* aquests personatges no tenen gaire més futur que el d'esperar la següent trucada. Viuen el present, potser perquè no volen desenganyar-se o no saben quin demà els espera. Les rèpliques dels personatges de Cabré volen ser molt col·loquials però tenen una certa artificiositat (es pot amagar amb una intenció dels personatges de semblar més culte del que s'és) que els actors proven de neutralitzar. Endavant! *

Dos mons, un espai.

Dibuix de l'espectacle de circ *Call me, Maria*: caldrà seguir fent espectacles en un món diferent. M. CUSSÓ

NAVEGANTS

Toni Cabré

Direcció: Marc Molina

Intèrprets: Roser de Castro i Andreu Sans

Lloc i data: Dimarts, 11 de desembre de 2012 al Teatre Gaudí Barcelona

Aquest Premi de la Crítica Serra d'Or de teatre del 2000 estarà en cartell fins al 30 de gener

S'AIXECAELTELÓ

Retorn al teatre de casa

Les produccions d'El Bidó de Nou Barris tornen al seu espai natural, després que l'any passat s'haguessin de traslladar al Mercat de les Flors a causa de les obres de reforma que es feien a la sala convencional. La platea i l'escenari continuen igual, ara per ara –afirmen que hi haurà una segona fase en breu que permeti dotar-la de més recursos–. La producció, manté la voluntat dels números anteriors d'encadenar exercicis de circ en una dramaturgia escènica. Ara, a *El Dorado*, un extraterrestre revolucionarà un hotel de carretera secundària.

EL DORADO
17è Circ d'Hivern de Nou Barris

Direcció: Emiliano Sánchez-Alessi

Intèrprets: Leticia García, Eva Szwarczer, Fernando Melki, Juana Beltran, Jeremias Faganel i E. Sánchez-Alessi

Lloc i data: a l'Ateneu Popular de Nou Barris, fins al 13 de gener.

Nadal... ara al Kursaal

El Kursaal cedeix l'espai a dos personatges, el Jan i la Júlia, que han compartit anteriorment un dia de la seva vida amb *El meu primer Kursaal*, han explicat la *Llegenda de Sant Jordi...* i en aquesta ocasió conviden a viure en la seva companyia la màgia del Nadal. Per a nens i nenes, de 2 a 5 anys.

EL MEU PRIMER NADAL AL KURSAAL

Direcció escènica: Sílvia Sanfeliu

Lloc i data: demà dissabte (12.00 h, 17.00 h i 19.00 h) i diumenge (12.00 h i 17.00 h) al Kursaal de Manresa.

Un espectacle irrepetible

És un treball per a tots els públics que suma molts valors d'interès. En primer lloc, per disposar d'una orquestra de 14 instruments a escena i, evidentment, tocant en directe. Perquè s'il·lustra (sobretot en la primera meitat) amb unes il·lustracions que ja serien suficient motiu per entrar a la Tallers. I, finalment, per l'encert de recuperar una peça, escrita el 1966, amb partitura de Monsalvatge i conte d'Espinàs, que ara es completa amb una composició amb factura de musical i text de Pau Miró. El conte guanya matisos perquè, a l'aventura s'hi afegeixen sentiments i emocions. Atrapa tothom.

VIATGE A LA LLUNA

De Xavier Monsalvatge i Josep Maria Espinàs / Albert Guinovart i Pau Miró

Direcció: Pau Miró

Interpretació: Ivan Labanda, Xènia reguant i el Murtra Ensemble

Lloc i data: A la Sala Tallers del TNC. Fins al 6 de gener (el 5 de gener no hi ha funció).

15
CULTURA
28.12.2012

DANCE LIKE NO ONE'S WATCHING

Fotògrafa: Mariona Olmos

Lloc i data: a la Nau Ivanow, fins al 6 de gener

El projecte neix de la voluntat de portar ballarins fora de les aules i locals d'assaig per donar una altra oportunitat al moviment i l'art.

Música a la geladeria.

Els músics de Murtra Ensemble es converteixen en cambrers de geladeria, en aquesta lúdica proposta. D. RUANO